

РЕШЕНИЕ

№ 4501

гр. София, 20.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 05.10.2011 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **5266** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 84, ал. 2 от Закона за
убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба от М. М., гражданин на Б. и Х., като предмет на съдебен
контрол за законосъобразност е Решение № УП-104/03.06.2011 г. на интервюиращ
орган в Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70,
ал. 1, т. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 5 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена
молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Излагат се
доводи за постановяване на решението при съществено противоречие на
административно производствените правила – основание за оспорване по чл. 146, т. 3
от АПК. Претендира се отмяната на решение № УП-104/03.06.2011 г. на интервюиращ
орган на ДАБ при МС.

Ответникът – интервюиращ орган в ДАБ при МС изразява становище за
неоснователност на жалбата.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи
проверка на основание чл. 168, ал. 1 на законосъобразността на оспорения
административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 3 от АПК,
приема за установени следните обстоятелства по делото:

С молба вх. № 14/01.06.2011 г. до председателя на ДАБ при МС М. М., гражданин на Б.
и Х., [дата на раждане] в Р., Б. и Х., е поискал предоставяне на статут на бежанец и
хуманитарен статут. Молбата е последваща такава по смисъла на § 1, т. 6 от

Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците\.

Производството е образувано с регистрирането на чужденеца с регистрационен лист № 14/01.06.2011 г. Образувано е производство за предоставяне на статут в Р. Б., като със Заповед № 80/11.03.2010 г. е определен интервюиращ орган, който провежда производството по реда на глава Шеста, раздел II от Закона за убежището и бежанците. В съответствие с чл. 63а, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците е определена дата за провеждане на интервю с кандидата за предоставяне на статут на бежанец, като същият е уведомен за датата на провеждане на интервюто. Съгласно чл. 63а, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците е проведено интервю, за което е съставен протокол от 01.06.2011 г., подписан от жалбоподателя, преводач и интервюиращия орган. По време на интервюто същият заявява, че не може да добави нищо ново относно историята си, но там, където е роден и където е живял винаги е имал проблеми със сърбите, поради което иска да остане в Р. Б.. С обжалваното в производството пред настоящата инстанция решение на интервюиращ орган в ДАБ при МС е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца. В мотивите си решаващият административен орган е приел, че по отношение на молителя не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 и 9 и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от Закона за убежището и бежанците. Молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 5 от Закона за убежището и бежанците.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху решението, същото е връчено на жалбоподателя лично, срещу подпис на 08.06.2011 г., жалбата е подадена чрез административния орган на 15.06.2011 г., в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна по чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците и е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

С оспореното решение, на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 5 от Закона за убежището и бежанците, е отхвърлена като явно неоснователна молбата на М. М. за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Съгласно посочения текст молбата на чужденец за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут се отхвърля като явно неоснователна в случаите по чл. 13, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9 съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 и чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. По време на проведеното интервю жалбоподателят в настоящето производство заявява, че няма други причини за напускане на страната, освен тези, че не желае да се завърне в страната си на произход. Същият изрично заявява, че не може да добави нищо по-различно от това, което е заявил на проведеното предишно интервю. Следователно, жалбоподателят в производството пред интервюиращия орган е заявил, че не са налице нови обстоятелства от значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Като е съобразил изложеното в бежанската история, правилно решаващият административен орган е приел, че е налице основанията за отказ за предоставяне на статут на бежанец по чл. 13, ал. 1, т. 5 от Закона за убежището и бежанците. По отношение на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция не са налице и основанията за предоставяне на статут на бежанец, а именно тези, посочени в чл. 8, ал. 1 от Закона за

убежището и бежанците (редакция по време на постановяване на оспорваното решение), а именно – статут на бежанец се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се върне в нея. Изложените по време на интервюто твърдения не съдържат никакви факти, въз основа на които да се приеме, че жалбоподателят изпитва опасения за преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена обществена група или политическо мнение и/или убеждение. Не става ясно каква е опасността конкретно за жалбоподателя при евентуалното му завръщане в Б. и Х.. Не се съдържат и твърдения, че е бил обект на преследване или дискриминация от страна на властите в държавата си на произход. Липсват изложени твърдения изобщо за преследване, както и конкретизация, за периода, начина на преследването му, за да се приеме наличието на бежанска история и съответно основателен страх от преследване при завръщането му. Едновременно с това не се излагат никакви нови обстоятелства, както по време на проведеното интервю, така и в производството пред настоящата инстанция. Не се посочват конкретни обстоятелства, от които може да се направи обоснован извод, че неговият живот е застрашен не просто от политическата и икономическата ситуация в страната му на произход, но поради причини от религиозен или политически характер, които са налице по отношение именно на него, а не цялото население на територията на Б. и Х.. С оглед на това съдът счита, че правилно административният орган е установил, че е налице хипотезата на чл. 13, ал. 1, т. 5 от Закона за убежището и бежанците. Съдът счита, макар, че се касае за бързо производство, по допустимостта, ролята на това производство е да установи конкретни факти, от които да може да се предполага наличието на бежанска история, която следва да бъде подробно изследвана в общото производство. В конкретния случай не се излагат и никакви новонастъпили факти. Освен това на жалбоподателя принадлежи доказателствената тежест в тази насока, същият би следвало чрез бежанската си история да изложи логически обоснован разказ за причините, поради които не би могъл да се върне в страната си на произход.

Не са налице и условия за даване на хуманитарен статут, тъй като няма непосредствена заплаха за живота, сигурността и свободата, както и опасност от изтезание, или други форми на нечовешко или унижително отнасяне, поради които причини не може да се завърне в страната си на местоживееене. Отново жалбоподателят е този, който носи доказателствената тежест, чрез подробен, логически свързан и обоснован разказ да установи, че в конкретния случай е налице бежанска история и че в страната му на произход е налице опасност за неговия живот и здраве, каквото доказване не е осъществено. Решението е издадено от компетентен орган - председателят на Държавната агенция за бежанците при МС е определил интервюиращ орган със Заповед № 80/11.03.2010 г., като по този начин е спазен и чл. 48, ал. 1, т. 9 от Закона за убежището и бежанците. Ускореното производство е проведено в СДВНЧ по реда на глава VI, раздел II от Закона за убежището и бежанците. Съдът намира за неоснователно съдържащото се в жалбата твърдение за издаване на решението в нарушение на административно производствените правила предвид обстоятелството, че интервюиращият орган не се е произнесъл относно сигурността на страната на произход, като по този начин е нарушил чл. 70, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците. Действително, съгласно т. 17 и т. 18 от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от

1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки основно съображение при преценката на основателността на молба за убежище е сигурността на кандидата в страната му на произход. Едновременно с това, обаче съгласно т. 15 от Директивата когато един кандидат подаде последваща молба, без да представи нови доказателства или нови основания, би било ненужно да се задължават държавите-членки да стартират нова процедура по пълно разглеждане на молбата. Действително, освен това по делото е представена справка за актуалната общественно-политическа обстановка, както и за състоянието на човешките права в Б. и Х.. Действително, също така по делото не е представен списък по чл. 98, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците - национален списък на сигурни държава по произход и на трети сигурни държави, какъвто списък следва се приема ежегодно от Министерския съвет. От страна на жалбоподателя, обаче не са изтъкнати каквито и да било мотиви, които да убедят административния орган, че Б. и Х. не е сигурна страна по отношение именно на жалбоподателя. Защото дори фактът, че определена трета страна е посочена като сигурна страна на произход не би следвало да представлява абсолютна гаранция за сигурността на гражданите на тази страна (т. 21 от Директивата). За тази цел е важно, когато един кандидат за предоставяне на особена закрила изтъкне сериозни мотиви, които убеждават, че съответната страна не е сигурна в частност, определението на тази страна като сигурна страна да не се счита повече като решаващо по отношение на него. Следователно, неизлагането на мотиви относно сигурността на страната на произхода на кандидат-бежанец би представлявало нарушение на материалния закон, респ. на административно производствените правила, когато чужденецът е изложил мотиви или пък съображения относно несигурността на страната си на произход. Видно и от проведеното интервю с кандидат-бежанеца същият е заявил, че не може да посочи причини, различни от тези, които е посочил във вече проведеното интервю. Както беше посочено по-горе, същите причини са от характер, които не биха обусловили удовлетворяването на молбата му за предоставяне на статут на бежанец или пък на хуманитарен статут. С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен.

Действително, в бежанската история на чужденеца са излагат факти, че същият има деца, родени от българска гражданка, без, обаче да е налице сключен граждански брак. Доказателства в тази насока, обаче не са представени. Но дори наличието на сключен граждански брак с български гражданин, не може да бъде само и единствено основание за предоставяне на особена закрила по Закона за убежището и бежанците. Неоснователно е и оплакването, че по този начин, с непредоставянето на особена закрила на жалбоподателя се нарушено правото на семеен живот и по-специално чл. 8 от ЕКЗПЧ. Подобно нарушение не е налице. Основанията за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут са регламентирани в Закона за убежището и бежанците и както и правилно е приел административният орган същите не са налице по отношение на жалбоподателя. Правото на семеен на живот на същия не би било нарушено, ако същият използва възможностите, предоставени му по Закона за чужденците в Р. Б.. Предпоставките за приложимостта на разпоредбите на Закона за убежището и бежанците и тези на Закона за чужденците в Р. Б. са различни и на едно лице не може да бъде предоставен статут на бежанец или пък хуманитарен статут дори само и единствено на основание, че същото има евентуално сключен гражданки брак с

български гражданин. Аргумент в тази насока са и разпоредбите на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството. Съгласно т. 8 от преамбюла на директивата специално внимание следва да се отдели на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот. Следователно, посочената разпоредба предполага прилагането на по-благоприятни условия за упражняване на правото на събиране на семейството, но по отношение на лица, за които са налице предпоставките за прилагане на мерките за особена закрила, включително и тези за предоставяне на статут на бежанец. Следователно, като основна предпоставка правото на семеен живот и зачитането на това право би следвало да се разглежда като такова при наличието на подадено искане от страна на лицето за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване поради обстоятелството, че същият има сключен граждански брак с български гражданин.

Съгласно чл. 168 от АПК съдът не се ограничава с обсъждане само на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. Извършвайки съответната проверка, съдът намира, че оспорваният административен акт е законосъобразен, тъй като е постановен в съответствие с материалния закон.

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният административен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби и е законосъобразен. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М., гражданин на Б. и Х. срещу Решение № УП-104/03.06.2011 г. на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: